పరదేశీ కథలు

– లలిత చిట్టి

ఈశ్వరి కథ

అది పట్టణానికి దూరంగా ఉన్న 'జహ్రా' ప్రాంతం. చాలా వెనకబడిన ఆ ప్రాంతంలో ఇస్లాం మత నాగరికతను, మతఛాందసాలను, పురాతన భావాలను వంటపట్టించుకున్న ప్రజలు అక్కడ నివసిస్తున్నారు. పల్లెటూరును పోలిన పద్దతులు, అలవాట్లు పాత సాంప్రదాయాలు అక్కడ పాతుకుని పోయి ఉన్నాయి.

అక్కడ కువైటువారి ఇళ్ళల్లో పనిచేసే పనివారు, స్వేచ్చను కోల్పోయి, జైల్లో మగ్గిపోతున్నట్లు ఉంటారు. ఒక్కసారి ఆ ప్రాంతంలోని ఇళ్ళలో పనికి కుదిరితే ఇంక బయట ప్రపంచాన్ని మరిచిపోవాల్సిందే మరీ ఆడవాళ్ళకి కద్దామాలకు (పనిమనుషులకు) చాలా కట్టుబాట్లు ఉంటాయి. పగలంతా పనిచేసేటపుడు, నవ్వకూడదు, ఎక్కువగా మాట్లాడకూడదు, మగవాళ్ళ ఎదుటకు పోకూడదు. వారితో తల ఎత్తి మాట్లాడకూడదు. నిండా ముసుగు వేసుకోవాలి. రోజంతా పనిచేస్తూనే వుండాలి. అర్ధరాత్రి, నిద్రలో వున్నా సరే మామా, బాబా పిలిస్తే లేచి వెళ్ళి వారి అవసరాలు చూడాలి. పిల్లలను కంటికి రెప్పలా కాపాడాలి. వాళ్ళ అల్లరిని భరించాలి. డబ్బు తెచ్చిన అహంకారంతో గారాబంతో కువైటు వారి పిల్లలు చాలా అల్లరిగా ఉంటారు. ఒక్కోసారి వారి అల్లరి, ఆకతాయితనం శృతిమించి, హద్దు మీరతాయి. పనిమనుషుల్ని తిట్టడం, కొట్టడం, ఏడిపించడం, వేధించడంలాంటివి కూడా జరుగుతుంటాయి. పాపం పనిమనుషులు విధిలేక గత్యంతరం లేక ఏడ్చుకుంటూ రోజుల్ని లెక్కపెట్టుకుంటూ కువైటువారి ఆగడాలను పంటిబిగువున సహిస్తూ ఉంటారు. ఒక్కోసారి ఆ బాధలు భరించలేక కువైటు వారు పెట్టే హింసలను సహించలేని వారు ఆ ఇళ్ళల్లోనుండి పారిపోతుంటారు. అయితే యజమానులు ముందుజాగ్రత్తగా వారి పాస్‌పోర్టులను తమ వద్ద దాచి పెట్టుకోవడంతో ఈ పనివారు పాస్ పోర్టులతో సహా వారిదగ్గరే వదిలి పెట్టి, ఇల్లు వదిలి పారిపోతుంటారు. తరువాత ఎక్కడో చాటుగా తలదాచుకుని భయపడుతూ చీకటి దారుల్లో తిరుగుతూ చిన్న చిన్న పనులు చేసుకుని పొట్టపోసుకుంటారు. తమ దగ్గర వీసా, ఐడెంటిఫికేషను, రెసిడెన్సీ కనీసం పాస్‌పోర్టు కూడా లేకుండా దొంగచాటుగా ఇక్కడ ఈ కువైటు దేశంలో జీవించేవారు కోకొల్లలు.

పోలీసుల కళ్ళుగప్పి తిరుగుతూ పట్టుబడేంత వరకూ గుండెలు గుప్పెట్లో పెట్టుకుని కాలం గడిపేవాళ్ళు వేలమంది ఉన్నారు.

ఇలా పోలీసులు చెకింగ్‌లో దొరికిన వాళ్ళని కొద్దికాలం పోలీస్ స్టేషన్‌లో వుంచి వాళ్ళదేశానికి సంబంధించిన ఎంబసీకి అప్పగించడమో లేకపోతే జైల్లో పెట్టడమో చేస్తారు.

జాలిపడిన బంధువులో స్నేహితులో డబ్బు సహాయం చేసి తెలిసిన కువైటువారి రికమండేషనుతో వారిని జైలునుండి విడిపించి ఇండియాకు పంపిస్తూ ఉంటారు. అలా ఏ దిక్కూ లేనివాళ్ళు ఎన్నేళ్ళయినా (కువైటు వారికి చట్టం మారి కనికరం కలిగి విడుదల చేసి ఎంబసీకి పంపించేంత వరకూ) జైల్లో మగ్గుతూ ఉండాల్సిందే

ఫిబ్రవరి నెల మొదటివారం. ఎడారి దేశంలోని చలి మనుషుల్ని వణికిస్తోంది. అర్థరాత్రి సమయంలో ఆకాశం నుండి మంచు కురుస్తోంది. భరించలేని ఆ చలికి కువైటు పట్టణమంతా మునగ దీసుకుని పడుకుని వుంది. హీటర్లతో రూమును వేడిచేసుకుని బ్లాంకెట్లు కప్పుకుని శరీరాన్ని చలినుండి కాపాడుకుంటూ నిద్రలో మునిగివున్నారు. పడుకున్న మంచంపై నుండి మెల్లగా శబ్దం కాకుండా పైకి లేచింది ఈశ్వరి. చీకటి కమ్ముకున్న ఆ రూములో మూసివున్న తలుపు వైపు ఒక్కసారి కళ్ళు చికిలించి చూసింది. ఏమీ కనబడలేదు. ప్రక్క మంచంపై పడుకున్న దుర్గమ్మ గురక కర్ణకఠోరంగా వినిపిస్తోంది తెల్లవారుఝామువరకూ. ఏనుగులు వచ్చి తొక్కినా ఆమె నిద్రలేవదనీ, మధ్యలో మెలుకువ రాదని ఈశ్వరికి బాగా తెలుసు. మంచం పైనుండి లేచి ఉన్నచోటునే ఒక్క నిమిషం కదలకుండా నిలబడింది ఈశ్వరి. ఈ సమయంలో కళ్ళు ఆ చీకటికి అలవాటుపడి రూమంతా మసకగా కనిపించసాగింది. మెల్లగా కదిలి అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ మూసివున్న తలుపు దగ్గరికి నడిచింది. ఒక్కసారి గుండె దడ పెరిగింది. అక్కడ ఆగి కుడిచేత్తో ముఖాన్ని, భుజాల్ని తడుముకుంది. దుర్గమ్మ కొట్టిన దెబ్బలకి, పెట్టిన వాతలకి ముఖమంతా ఎర్రగా కంది వాచి పోయి వుంది. ఎడమ కన్ను రెప్పలన్నీ వాచి మూసుకుపోయి ఆ కన్ను మంట పెడుతోంది. ఇంకొంచెం దెబ్బ బలంగా తగిలివుంటా కన్నుపోయి వుండేది. ఇంక భరించే ఓపికలేదు. ఇక్కడే వుండి ప్రాణం పోగొట్టుకోవడం సమంజసంకాదు. శరీరంలో ప్రాణం అంటూ వుంటే ఎలాగో ఏదో ఒక దారి తీసుకుని ఇండియాకు వెళ్ళిపోవచ్చు. ఇప్పటికే ఓపిక నశించి పోయింది.

ఒక్కసారి వెనుతిరిగి దుర్గమ్మవైపు చూసింది. 'దేవుడా నీవంటూ వుంటే బండబారిన ఈ దుర్గమ్మ కర్కశమైన హృదయాన్ని మార్చు. అందులో కాస్త దయ, జాలి, ప్రేమలను నింపు' అని ఆవేదన చెందుతూ దేవుణ్ణి ఒకసారి తలచుకుని అడుగుముందుకు వేసింది ఈశ్వరి.

ఆ గది తలుపు తీయడం పెద్ద కష్టమేమీ కాలేదు. వారగా దాన్ని మూసి వుంచి బయటకి అడుగుపెట్టగానే చలి శరీరాన్ని తగిలి వణికించింది. ఆమె ఇంకా రాత్రి వేసుకున్న బట్టలతోనే ఉంది. ఇలా బయటకి వెళ్ళడం చాలా కష్టం. కనీసం శాలువా కానీ, స్వెట్టరు కానీ తన వెంట తెచ్చుకోవాలనే ఆలోచన రానందుకు తనను తాను ఒక్కసారి తిట్టుకుంది. కానీ మరలా లోపలికి వెళ్ళి కావలిసిన బట్టల్ని వెతికి వేసుకునే ధైర్యాన్ని, సాహసాన్ని ఆమె చేయలేకపోయింది. కుడివైపు వరుసగా వున్న బెడ్‌రూముల వైపు చూసింది. అందరూ నిద్రపోతున్నట్లుగా అన్ని రూముల్లోనూ లైటు వెలుగకుండా, శబ్దంలేకుండా ప్రశాంతంగా ఉన్నాయి.

ఇంతలో వచ్చేసింది బాబా ప్రేమతో పెంచుకుంటున్న పెద్ద కుక్క. అది పులిలా మూడు అడుగుల ఎత్తులో రోజూ మాంసం తిని బాగా బలిసి వుంటుంది. బయటివాళ్ళు ఎవరూ ఆ యింట్లోకి ఆ కాంపౌండువాల్ లోపలికి అడుగుపెట్టడానికే భయపడతారు.

క్రొత్తమనిషిని చూడగానే అది భయంకరంగా అరుస్తూ ఐదు అడుగుల ఎత్తుకు ఎగిరి వారిని చీల్చి చెండాడటానికి ప్రయత్నిస్తుంది.

అలికిడి వినగానే ఈశ్వరి దగ్గరికి అది పరిగెత్తుకొచ్చింది. కంగారులో టెన్షనతో ఉన్న ఆమె ఆ కుక్కను చూసి భయపడింది. ఆ కువైటు ఇంట్లోంచి బయటపడాలనే ఉద్దేశం ఆమెలో తప్పు చేస్తున్నా అనే భావాన్ని కలిగించి అపరాధ భావాన్ని పెంచింది. ఇపుడు ఈ కుక్క అరిచిందంటే నిద్రపోతున్న మామా, బాబా అందరూ లేస్తారు. తనని పట్టుకుని చంపేస్తారు. ముఖ్యంగా దుర్గమ్మకు మెలుకువ వచ్చిందంటే చాలు. చేతికి అందినది, దొరికినది, ఏదైనా సరే తీసుకుని దానితో తన వంటిని చితకబాదుతుంది. సాటి పనిమనిషిని సాధించడం, మామా, బాబాకు ఈశ్వరి మీద లేనిపోని చాడీలు చెప్పి వారిదగ్గర తిట్టించి కొట్టించడం దుర్గమ్మ సరదా.

దుర్గమ్మలాంటి దుష్టబుద్ధిగలవారు ఉన్నందువలననే ఇక్కడ సమస్యలు ఎక్కువయ్యాయి. ఎవరిపని వాళ్ళు చక్కగా చేసుకుంటే ఏ గొడవా వుండదు.

మరి మనవాళ్ళు ఇక్కడికి వచ్చి కుదురుగా వుండి పనిచేసుకోరుకదా! డబ్బు ఆశతోనూ స్వార్ధంతోనూ తోటిపనివారిపట్ల ద్వేషాన్ని పెంచుకుని - సమస్యలను సృష్టిస్తారు.

నిన్న జరిగిన సంఘటన కళ్ళముందు మెదిలింది ఈశ్వరికి. తను మామా రూము క్లీన్ చేస్తుండగా దుర్గమ్మ ఆ రూములోకి వచ్చింది. అటూ ఇటూ తిరిగి షెల్ఫ్‌లు అన్నీ వెతికి కలియ తిరిగి ఏదో చేతబట్టుకుని బయటకు వెళ్ళిపోయింది.

తరువాత మామా తన బెడ్ రూములోకి వచ్చి షెల్ఫ్‌లో దాచుకున్న తన నగలన్నింటినీ పరిశీలించి చూసుకుంది. అందులోని డైమండ్ నెక్లెస్ కనిపించక పోవడంతో వెంటనే గట్టిగా కేకలు పెట్టి పనిమనుషులను పిలిచింది. "ఎవరు తీసారు నా నెక్లెసు? ఇక్కడే వుంచాను. నిన్న పార్టీకి వెళ్ళినపుడు వేసుకున్నాను కూడా. ఇంతలో ఏమయింది? ఎక్కడికి పోయింది?" మామా గావు కేకలు పెట్టడంతో ఈశ్వరి భయంతో వణికిపోయింది.

ఇంతలో దుర్గమ్మ నవ్వుతూ "మామా... మేము ఎందుకు తీస్తాము? ఎంతో నమ్మకంతో మీ దగ్గర పనిచేస్తున్నాం. అలాంటి దొంగపనులు మేము చేసేవాళ్ళం కాదు. అంతగా నీకు అనుమానం వుంటే మా రూముకు వచ్చి వెతుక్కో. " అంది చేతులు తిప్పుతూ.

"సరే పద వెతుకుదాం. మీరు కాకపోతే ఇంట్లోకి ఎవరు వచ్చి నా నెక్లెసును తీస్తారు? అంత ధైర్యం, అవసరం ఎవరికీ లేదు. ఇది మీ ఇద్దరిలో ఒకరిపని అయివుంటుంది. దొరికితే చెపుతాను మీ పని" అంటూ గుడ్లు ఉరిమి చూసింది మామా.

ఈశ్వరికి భయంగా వున్నా కూడా లోపల ధైర్యంగానే వుంది. ఎందుకంటే తను మాత్రం అలాంటి పనులు చేయదు. చేయలేదు. ఆ నెక్లెసును చూడను కూడాలేదు. మరి ఇంక భయపడాల్సిన అవసరంలేదు అని మనసుకు ధైర్యం చెప్పుకుంది.

మామా వాళ్ళ గదిలోకి నడుస్తుండగా దుర్గమ్మ వెకిలిగా నవ్వుతూ మామాను అనుసరించింది.

మామా మొదట దుర్గమ్మ అలమరా, దానిలోని బట్టలు వస్తువులు అన్నీ గాలించింది. ఏమీ దొరకలేదు.

తరువాత ఈశ్వరి అలమరా దగ్గరికి నడిచి అందులోని బట్టలన్నీ తీసి ఒక్కొక్కటీ తీసి, విసురుగా బయట పడేసింది.

బట్టల మడతల్లో దాచివున్న ఒక చిన్న పర్సు క్రింద పడింది. ఆ పర్సును అందుకుని తెరిచి చూసింది మామా.

అంతే కళ్ళు నిప్పులు గక్కాయి. కన్నూమిన్నూ కానకుండా ఉద్రేకంతో ఊగిపోయింది మామా.

ఏమీ ఎరుగని నంగనాచిలా పర్సులోకి తొంగిచూసిన దుర్గమ్మ "అమ్మో అమ్మో!! ఎంత పని చేసావే ముదనష్టపుదానా? నెక్లెస్ తీసి నీ పర్సులో దాచుకుంటావా? మామాకే ద్రోహం చేస్తావా? నువ్వు తిన్న వాసాలు లెక్కపెట్టే రకమని మాకు తెలియలేదు, తెలిసివుంటే - నిన్ను మామా ఇంట్లోకి కూడా అడుగుపెట్టనిచ్చేదికాదు" అంటూ అరుస్తూ దగ్గరికి వచ్చి ఈశ్వరిని గట్టిగా పట్టుకుని చావగొట్టేసింది.

దుర్గమ్మ అసలే బలమైన మనిషి, మగవాడికంటే మొరటుగా ఉంటుంది. ఆమె చేతుల్లో చిక్కుకున్న ఈశ్వరి మెడ తెగ్గోసిన కోడిలా గిలగిలా గింజుకుంది. అయినా అప్పటికే తేరుకునేటప్పటికే దెబ్బలు బలంగా పడ్డాయి. మొహం మీదా, మెడమీదా, కన్నుమీదా సున్నితమైన ప్రదేశాల్లో కొట్టడంతో ఈశ్వరికి కళ్ళముందు మెరుపులు మెరిసాయి. ఆ దెబ్బలకు తట్టుకుని నిలబడలేక తూలి క్రిందపడిపోయింది. దుర్గమ్మ కఠినంగా క్రూరంగా కోపంగా ఈశ్వరివైపు చూసింది. ఇంకా తనలోని ఆవేశం చల్లారనట్లుగా మామా వైపు చూసి, "మామా ఇనుపకడ్డీని కాల్చి దీనికి వాతలు పెడితే.. జీవితాంతం వంటిపై ఆ గుర్తులు వుండి మరలా ఇంకోచోట ఇలాంటి పని జన్మలో చేయదు. ఇంత మంచిదానివైన నీకే ఇది ఇంత నమ్మక ద్రోహం చేసిందంటే.. ఇక మాలాంటి వాళ్ళను ఇది లెక్క చేస్తుందా? నా బ్యాగులో కూడా ఈ మధ్య డబ్బులు పోతుంటే ఎవరా తీసారు అనుకున్నాను, ఇప్పుడు తెలిసింది" అంటూ చికెన్, మటన్, చేపలను గుచ్చి మంటలో పెట్టి కాల్చే కడ్డీలను బయటకు తీసింది. స్టవ్ వెలిగించి వాటిని మంట మధ్యలో ఉంచింది.

ఆయాసాన్ని, ఆవేశాన్ని అణచుకోవడానికి అన్నట్లుగా కుర్చీలో కూలబడిన మామా అలాగే "నీ యిష్టం వచ్చినట్లు చెయ్యి" అంటూ దుర్గమ్మకు అనుమతిని ఇచ్చింది.

ఆ మాత్రం మాట చాలు అనుకుంటూ దుర్గమ్మ జోరుగా స్టవ్‌పై మంటను పెంచి ఆ కడ్డీలను ఎర్రగా కాల్చింది.

ఆ రూములో మూలగా ఒదిగి కూర్చుని వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తున్న ఈశ్వరిని చూసి ఎక్కడ పారిపోతుందో అని ముందు జాగ్రత్తగా వెళ్ళి ఆ గది తలుపును మూసి గడియవేసేసింది.

మాములుగా అయితే కువైటు వాళ్ళు మంచివాళ్ళే. మంచికి వాళ్ళు ప్రాణం ఇస్తారు. కానీ ఒక్కసారి నమ్మకం కోల్పోతే, ద్రోహం చేసారు అని భావిస్తే మాత్రం శిక్ష కఠినంగా, ఘోరంగా ఉంటుంది. పనిమనుషులు దొంగతనం చేయడాన్ని అస్సలు సహించలేరు.

"నాకే ద్రోహం చేస్తావా? నా నెక్లెసే దొంగతనం చేస్తావా? ఆఫ్టాల్ నా యింట్లో పనిచేసే పనిమనిషివి, ఇంత ధైర్యమా? తెగింపా నీకు? ఇంత నమ్మక ద్రోహమా? ప్రాణంతో బ్రతికి ఉండాలి అనుకున్నానా?" అంటూ.. అరుస్తూ దుర్గమ్మ చేసే పనులు ఈశ్వరిని కొట్టే దెబ్బలు సమంజసమే అన్నట్లుగా నింపాదిగా కాలుమీద కాలు వేసుకుని కుర్చీలో కూర్చుంది మామా.

క్రూరంగా నవ్వుతూ దుర్గమ్మ ఎర్రగా కాలిన కడ్డీలను తెచ్చి వీపు మీద ఆన్చింది. వంటిపైన ఉన్న బట్టలన్నీ ఆ వేడికి కాలిపోయి వంటిని తాకాయి కమ్మీలు. కెవ్వున కేక వేసింది ఈశ్వరి. భరించలేని బాధ వళ్ళంతా క్రమ్ముకుంది.

"మామా దీనికి వీపుపైన కాదు, మొహంపై వాతలు పెట్టాలి. అందంగా వుంటానని దీనికి చాలా గర్వం" అంటూ రెండు బుగ్గలపై కాలే ఆ కమ్మీలను తాకించింది. తప్పించుకోవాలని ఎంత ప్రయత్నించినా ఎదురుగా నిలబడిన దుర్గమ్మ బారినుండి దూరంగా జరగలేకపోయింది ఈశ్వరి.

ఇంతలో స్కూలు నుండి పిల్లలు రావడంతో తమకు ఇష్టమైన ఈశ్వరి దగ్గరికి పరిగెత్తుకుని వచ్చెయ్యడంతో ఆ ప్రహసనం అక్కడితో ఆగిపోయింది.

ఈశ్వరి బుగ్గలపై వాతలు పెట్టడంతో, అంద వికారంగా తయారయిన ఈశ్వరి మొహం చూసాక దుర్గమ్మలోని అసూయ, కోపం చల్లారినట్లయింది.

ఆ అర్ధరాత్రి సమయంలో జరిగిందంతా తలచుకుని తగిలిన దెబ్బల్ని, మంటపెట్టే వాతల్ని తడుముకుంటూ మెల్లగా గేటు దగ్గరికి నడిచింది ఈశ్వరి.

ఒక్కసారి గట్టిగా ఊపిరి పీల్చుకుని అడుగు ముందుకు వేసింది. చలి వణికించింది. అయినా ఆ సమయంలో ఆ చలిని లెక్కచేసే స్థితిలో లేదు ఈశ్వరి.

వడివడిగా అడుగులు వేసుకుంటూ.. ఆ వీధి మొదట్లో వున్న బస్‌స్టాండు వైపు నడిచింది. చిన్నాన్న కూతురు లక్ష్మి హావల్లీ ఏరియాలో వుంటుందని తెలుసు. అడ్రసు కూడా ఒకసారి చెప్పింది. అక్కడికి వెళితే ఆమె ఆశ్రయమిచ్చి కొద్దిరోజులు కాపాడుతుందని ఈశ్వరి ఆశించింది. దగ్గరికి వచ్చి ఆగిన టాక్సీని ఎక్కి కూచుని లక్ష్మి వుండే ఏరియా అడ్రసును టాక్సీ డ్రైవరుకు చెప్పింది. ఆ డ్రైవరు అక్కడికి వెళ్ళడానికి మూడు దినార్లు డబ్బు ఇవ్వాలి వుంటుందని చెప్పాడు.

"ఫరవాలేదు నువు వెళ్ళు అక్కడ దిగాక ఇస్తాను" అంది ఈశ్వరి ధీమాగా.

ఇరవై నిముషాల్లో జహ్రా నుండి హావల్లీకి చెప్పిన అడ్రస్‌కి తీసుకెళ్ళాడు ఆ టాక్సీ డ్రైవరు. అక్కడే వీధిలో ఆగి వుండమని డబ్బు తీసుకుని వస్తానని చెప్పి కారు దిగింది ఈశ్వరి. పరిస్థితిని ఆమె ముఖంపై వున్న గాయాల్ని అపుడు గమనించాడు ఆ డ్రైవరు. "కువైటు ఇంట్లోంచి పారిపోయి వస్తున్నావా? " అని అడిగాడు అతడు. బదులు చెప్పకుండా వెళ్ళి లక్ష్మి ఇంటి తలుపును కొట్టింది ఈశ్వరి.

రెండుసార్లు తలుపు కొట్టగానే "ఎవరూ!? " అంటూ విసుగ్గా అరుస్తూ వచ్చి తలుపు తీసింది లక్ష్మి.

చిన్నాన్న కూతురు, చిన్నప్పటి స్నేహితురాలు అయిన లక్ష్మిని చూడగానే దుఃఖం పొంగి వచ్చింది ఈశ్వరికి. మనసులోని ఆవేదన ఆగలేదు. ఒక్క ఉదుటన అడుగు ముందుకు వేసి లక్ష్మిని పట్టుకుని గట్టిగా కౌగలించుకుని ఏడ్వటం మొదలు పెట్టింది. ఈశ్వరిని చూసి నిర్ఘాంతపోయిన లక్ష్మి ఒక్క నిముషం తరువాత తేరుకుని కౌగిలి నుండి విడిపించుకుని ఈశ్వరిని దూరంగా నెట్టింది. ఆ నెట్టడంతో ఈశ్వరి గడప అవతలకి వెనక్కి అడుగు వేసింది. తలుపు చేతిలో పట్టుకుని మూయడానికి సిద్ధపడుతూ "ఏం చేసి ఇక్కడికి పారిపోయి వచ్చావు? ఏదో చెడ్డపని చేయకపోతే ఇంతగా నిన్ను వాళ్ళు కొట్టరు. ఈ పరాయి దేశంలో రిస్క్ తీసుకుని నా రూములో పెట్టుకోలేను, కోరి కష్టాల్ని కొని తెచ్చుకోలేను. మీ మామా బాబా వెతుక్కుంటూ వచ్చి నిన్ను పట్టుకుని చావగొట్టకముందే తొందరగా ఎక్కడికైనా వెళ్ళిపో" అంది లక్ష్మి కఠినంగా.

ఎంతో నమ్మకంతో తన బంధువనీ, స్నేహితురాలనీ వెతుక్కుంటూ వస్తే, కష్టసమయంలో ఈ పరాయి దేశంలో, దిక్కులేని స్థితిలో ఆదుకుంటుందనీ ఆశపడితే లక్ష్మి ప్రవర్తనా, మాటలు ఎంతో బాధను కలిగించాయి ఈశ్వరికి. బంధాలపైనా, స్నేహాలపైనా నమ్మకమే పోయింది ఆమెకు. ఆర్నెల్ల క్రితం లక్ష్మి ఏదో కష్టంలో వున్నాననిని వంద దినార్లు డబ్బు అప్పుగా తీసుకుని ఇంకా తిరిగి ఇవ్వక పోవటం ఆ సమయంలో గుర్తొచ్చింది ఈశ్వరికి. వెంటనే అసంకల్పితంగా "లక్ష్మీ టాక్సీ డ్రైవరుకు డబ్బు ఇవ్వాలి? కనీసం పది దినార్లు డబ్బు ఇవ్వు నా దగ్గర ఏమీ లేవు" అంది దీనంగా.

"అవసరం వచ్చి ఎంత మాత్రం నీ దగ్గర అప్పు తీసుకున్నానే అనుకో. ఆ ధైర్యంతో ఇప్పటికిప్పుడు వచ్చి డబ్బును ఇమ్మంటే ఎలా? నా దగ్గర ఒక్క దినారు కూడా లేదు. నువు వెంటనే ఇక్కడినుండి వెళ్ళిపో. మీ మామాకు తెలిస్తే వెంటనే నన్ను వెతుక్కుంటూ నా దగ్గరికే వస్తుంది. నాకెందుకు అనవసరమైన ఇబ్బందులు" అని మొహం మీదే తలుపులు వేసుకుంది.

కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి ఈశ్వరికి. ఏం చేయాలో తోచనట్లు అలాగే అక్కడే నిలబడిపోయింది. ఇంతలో టాక్సీ డ్రైవరు వచ్చి, "రామ్మా... వచ్చి టాక్సీలో కూచో. కష్టంలో వున్న నీ దగ్గర నేను డబ్బు తీసుకోనులే. నా భార్యకూడా ఇక్కడే కువైటులో వుంది. ఆమె దగ్గరికి నిన్ను తీసుకెళ్తాను. కొన్ని రోజులు అక్కడ వుండు. మాకు కలిగిన దానిలో నీకు కాస్త తిండి పెడతాం. కట్టుకోడానికి ఆమె బట్టలు చాలా ఉన్నాయి. కొద్దిరోజులు నీ పరిస్థితి చక్కబడేంత వరకు మా యింట్లో తలదాచుకో. తర్వాత దేవుడే నీకు ఏదో ఒక దారి చూపిస్తాడు. కష్టంలో వున్న నీకు సహాయం చేస్తే ఆ దేవుడు మాకు కూడా సహాయం చేసి చల్లగా చూస్తాడు. మనమందరం కూడా మన దేశాన్ని వదిలి ఈ పరాయిదేశానికి పొట్టపోసుకోడానికి వచ్చాము. ఇక్కడ కష్టంలో ఒకరికొకరం ఆదుకోకపోతే ఎలా? ఆ మాత్రం మానవత్వం మనలో లేకపోతే ఏం లాభం?" అన్నాడు అతడు అనునయంగా.

అతని మాటల్లోని నిజాయితీకి, దయకు ఈశ్వరి మనసు చలించింది. ఇంకా ఈ ప్రపంచంలో - భూమ్మీద మంచి మనుషులు యింకా ఉన్నారనీ మానవత్వం మిగిలే ఉందనీ నిర్ధారించుకున్న ఆమె కృతజ్ఞతతో రెండు చేతులు ఎత్తి అతనికి నమస్కారం చేసింది.

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments